U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobkyně: **Zoologická zahrada v Ústí nad Labem, příspěvková organizace**, se sídlem Drážďanská 453/23, 400 07 Ústí nad Labem – Krásné Březno, zastoupená JUDr. Lubomírem Pánikem, advokátem se sídlem Masarykova 43, 400 01 Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, 602 00 Brno, proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 24. 11. 2009, č. j. 3696/09-1300-500853, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 1. 2014, č. j. 15 Af 8/2010 – 78,

takto:

I. Kasační stížnosti se odkladný účinek nepřiznává.

II. Žalobkyni se ukládá zaplatit České republice – Nejvyššímu správnímu soudu soudní poplatek ve výši 1.000 Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a to do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím Finančního úřadu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2008, č. j. 108394/08/214913/7245, byla žalobkyni vyměřena daňová povinnost na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2007 ve výši 27.299 Kč, místo nárokovaného nadměrného odpočtu ve výši 556.344 Kč. K odvolání žalobkyně Finanční ředitelství v Ústí nad Labem rozhodnutí finančního úřadu rozhodnutím ze dne 24. 11. 2009, č. j. 3696/09-1300-500853, změnilo a zvýšilo žalobkyni daňovou povinnost na 34.975 Kč. Krajský soud v Brně žalobu proti tomuto rozhodnutí finančního ředitelství v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl.

[2] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost a současně navrhla, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Konstatovala, že částky řešené v platebním výměru a následně v soudním řízení jsou pro ni nepředstavitelně vysoké. Pokud by stěžovatelka byla zavázána tyto částky

uhradit okamžitě, tedy bez odkladného účinku, znamenalo by to pro ni nejen ohrožení jejího současného provozu, ale i likvidaci buď celé zoologické zahrady, nebo její části. Na provoz nemá rezervy a ani současná situace zřizovatele neumožňuje poskytnout stěžovatelce dodatečné prostředky na provoz. Stěžovatelka dále uvedla, že na podporu žádosti doručí potvrzení a stanovisko zřizovatele, nicméně i z předloženého správního spisu podle ní vyplývá poměr doměřené daně k nákladům na provoz zoologické zahrady. Přípisem ze dne 26. 2. 2014, č. j. 1 Afs 21/2014-27, Nejvyšší správní soud stěžovatelku vyzval, aby svoji žádost o přiznání odkladného účinku doplnila o konkrétní skutečnosti a údaje podložené relevantními dokumenty.

[3] Na to reagovala stěžovatelka přípisem ze dne 5. 3. 2014. Přiložila návrh rozpočtu na rok 2014, přiznání k dani z přidané hodnoty za roky 2009 – 2013 a potvrzení Magistrátu města Ústí nad Labem, z něhož vyplývá, že na rok 2014 byl stěžovatelce stanoven příspěvek na provoz ve výši 27.335.000 Kč. Finančnímu úřadu podle stěžovatelky přiznáním odkladného účinku újma vzniknout nemůže, zejména s ohledem na poměrně nízkou částku vyměřené daně v porovnání s ostatními rozpočtovými příjmy. Pro stěžovatelku však tato částka významná je, neboť činí více než 10 % celkového ročního rozpočtu.

[4] Žalovaný se v poskytnuté lhůtě k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřil.

[5] Podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), kasační stížnost nemá odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[6] Při rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zjišťuje kumulativní splnění výše uvedených zákonných předpokladů (§ 73 odst. 2 s. ř. s.), tj. 1) výrazné disproporcionality újmy způsobené stěžovateli v případě, že účinky napadeného rozhodnutí nebudou odloženy ve vztahu k újmě způsobené jiným osobám, pokud by účinky rozhodnutí odloženy byly; a 2) absenci rozporu s důležitým veřejným zájmem. Je-li odkladný účinek přiznán, pozastavují se ty účinky napadeného správního rozhodnutí, které z povahy věci pozastavit lze (tj. uložené právní povinnosti nelze vynucovat, přiznaná oprávnění nelze uplatňovat, odejmutá oprávnění zůstávají zachována, atd.).

[7] Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou vždy individuální, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel. Stěžovatel musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností to vyvozuje a uvést její intenzitu. Vylíčení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu (resp. napadeným správním rozhodnutím)

obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní.

[8] Rozhodnutí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze v něm předjímat rozhodnutí o věci samé (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 – 76, publikované pod č. 1072/2007 Sb. NSS, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 7. 2011, sp. zn. II. ÚS 1506/11, přístupné na http:\\nalus.usoud.cz). Účelem institutu odkladného účinku je totiž (podobně, jako je tomu u předběžného opatření) dočasně vymezit právní postavení účastníků řízení. Účastník, který o přiznání odkladného účinku žádá, přitom musí doložit, že následky pravomocného rozhodnutí orgánu veřejné moci by pro něj byly neblahé: pravomocná rozhodnutí orgánů veřejné moci (ať už se jedná o rozhodnutí správního orgánu, nebo soudu) jsou totiž nadána presumpcí správnosti, a nic by tedy zpravidla nemělo stát v cestě jejich výkonu či faktickému naplňování.

[9] Při posuzování žádosti stěžovatelky o přiznání odkladného účinku Nejvyšší správní soud vycházel údajů obsažených v soudním a správním spisu, jakož i z dokumentů předložených stěžovatelkou k doplnění její žádosti dne 6. 3. 2014.

[10] Stěžovatelka nepoměrně větší újmu staví na hypotéze, že pokud by byla nucena dlužné částky daně z přidané hodnoty neprodleně uhradit, mohlo by to ohrozit její současný provoz, neboť se nachází v tíživé finanční situaci. Stěžovatelka blíže nespecifikovala, jaké dlužné částky je povinna za současné situace hradit. K výzvě soudu doložila daňová tvrzení k dani z přidané hodnoty za roky 2009 – 2013, z nichž vyplývá, že za posledních pět let uplatňuje nárok na nadměrný odpočet průměrně ve výši cca 2,4 miliony korun ročně. Z přiloženého návrhu rozpočtu na rok 2014 je zřejmé, že stěžovatelka odhaduje náklady na provoz zoologické zahrady v roce 2014 ve výši 44.835.000 Kč, přičemž Zastupitelstvo města Ústí nad Labem schválilo dne 5. 12. 2013 příspěvek na provoz zoologické zahrady v tomto roce ve výši 27.335.000 Kč.

[11] Z žádosti stěžovatelky a jejího doplnění je zřejmé, že stěžovatelka spatřuje možnou újmu v tom, že pokud by Nejvyšší správní soud přisvědčil argumentaci žalovaného a zamítl kasační stížnost, nemohla by stěžovatelka ani v následujících letech s úspěchem uplatnit nadměrné odpočty daně z přidané hodnoty. Tato skutečnost by pro ni znamenala citelnou finanční ztrátu - řádově přes 2 miliony korun ročně. K tomu je nutné poznamenat, že existenci nepoměrně větší újmy nelze stavět na hypotéze, že Nejvyšší správní soud zamítne kasační stížnost stěžovatelky a ztotožní se se stanoviskem žalovaného, že plnění poskytované stěžovatelkou jsou plnění osvobozená od daně bez nároku na odpočet. Pokud by soud naznačeným způsobem nerozhodl, újma by stěžovatelce nevznikla. Dovozuje-li proto stěžovatelka újmu z těchto skutečností, nelze o takové újmě hovořit jako o reálné nebo reálně hrozící. Nejvyšší správní soud dále připomíná, že při posuzování žádosti o přiznání odkladného účinku je na místě hodnotit újmu vzniklou stěžovatelce jako právní následek přezkoumávaného správního rozhodnutí nebo v důsledku jeho výkonu. Vznik újmy podle § 73 odst. 2 s. ř. s. tak nemůže být dovozován z postupu správních orgánů vůči stěžovatelce v jiných řízeních týkajících se následujících zdaňovacích období, byť by takový postup byl odůvodněn výsledkem sporu v této právní věci. Vznik případné újmy musí být přímo spjat s rozhodnutím,

jehož zákonnost byla zpochybněna správní žalobou podanou v této věco. V daném případě tedy Nejvyšší správní soud při rozhodování o žádosti stěžovatelky může hodnotit toliko fakt, zda právní následky rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 24. 11. 2009, resp. výkon tohoto rozhodnutí, mohou pro stěžovatelku znamenat újmu ve smyslu § 73 s. ř. s.

[12] Ze správního spisu vyplývá, že platebním výměrem Finančního úřadu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2008 byla stěžovatelce oproti nárokovanému nadměrnému odpočtu ve výši 556.344 Kč vyměřena za zdaňovací období 4. čtvrtletí kalendářního roku 2007 daň z přidané hodnoty ve výši 27.299 Kč. Rozhodnutím Finančního ředitelství v Ústní nad Labem ze dne 24. 11. 2009 byla vyměřená daňová povinnost zvýšena na 34.975 Kč. Výši dlužné daně v řádu několika desítek tisíc korun lze hodnotit jako zanedbatelnou ve srovnání s předpokládaným ročním rozpočtem stěžovatelky: předpokládané výdaje na provoz zoologické zahrady v roce 2014 se pohybují řádově v desítkách milionů korun (konkrétně 44,8 milionů Kč). Tvrzení stěžovatelky o možnosti vzniku újmy v důsledku realizace napadeného správního rozhodnutí, která by mohla vést až k ukončení provozu zoologické zahrady, proto Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Citelné dopady by stěžovatelka mohla mít skutečnost, že jí za dané zdaňovací období nebyl přiznán nárokovaný nadměrný odpočet ve výši 556.344 Kč. Nepřiznání nárokovaného nadměrného odpočtu správcem daně v této výši jistě mohlo negativně ovlivnit finanční situaci stěžovatelky. Ani odložením účinků zamítavého rozsudku krajského soudu či účinků žalobou napadeného správního rozhodnutí by ovšem stěžovatelka nedosáhla toho, aby jí byl nárokovaný nadměrný odpočet vyplacen. Přiznáním odkladného účinku by tak mohly být nanejvýš odloženy účinky napadeného správního rozhodnutí, které by spočívaly v odložení splatnosti dlužné daně. Částka vyměřené daně však v hospodaření stěžovatelky nepředstavuje významnou položku. Jejím uhrazením stěžovatelce nemůže vzniknout újma předpokládaná ustanovením § 73 s. ř. s.

[13] Ze správního spisu je nadto zřejmé, že dlužná daň již byla uhrazena ve lhůtách stanovených správcem daně. V současné situaci tedy stěžovatelka není povinna vydat finanční prostředky na splacení daně, jež je předmětem sporu v nyní projednávané věci. Popisovaná hrozba spočívající v zastavení či omezení provozu zoologické zahrady v důsledku napadeného správního rozhodnutí tak s odkazem na výše uvedené není reálná. Neprokázala-li stěžovatelka, že by jí v důsledku napadeného rozhodnutí vznikla újma, postrádá významu dále hodnotit proporcionalitu takové újmy, resp. její rozpor s důležitým veřejným zájmem.

[14] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů neshledal, že by následky žalobou napadeného rozhodnutí či rozsudku krajského soudu přivodily stěžovatelce nepoměrně větší újmu, než jaká by přiznáním odkladného účinku mohla vzniknout jiným osobám, proto návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl.

[15] Podání návrhu na přiznání odkladného účinku podléhá dle položky 20 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, soudnímu poplatku ve výši 1.000 Kč. Poplatková povinnost za návrh na vydání odkladného účinku vzniká uložením povinnosti zaplatit soudní poplatek [§ 4 odst. 1 písm. h) citovaného zákona *per analogiam*, srov. k tomu detailně usnesení Nejvyššího správního

soudu ze dne 29. 2. 2012, čj. 1 As 27/2012 – 32]. Proto soud ve výroku II. tohoto usnesení uložil žalobkyni povinnost zaplatit soudní poplatek za podání uvedeného návrhu. Ke splnění této povinnosti stanovil soud osobě zúčastněné na řízení lhůtu v délce tří dnů od právní moci tohoto usnesení v souladu s § 7 odst. 1 věta druhá zákona o soudních poplatcích.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. března 2014

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu